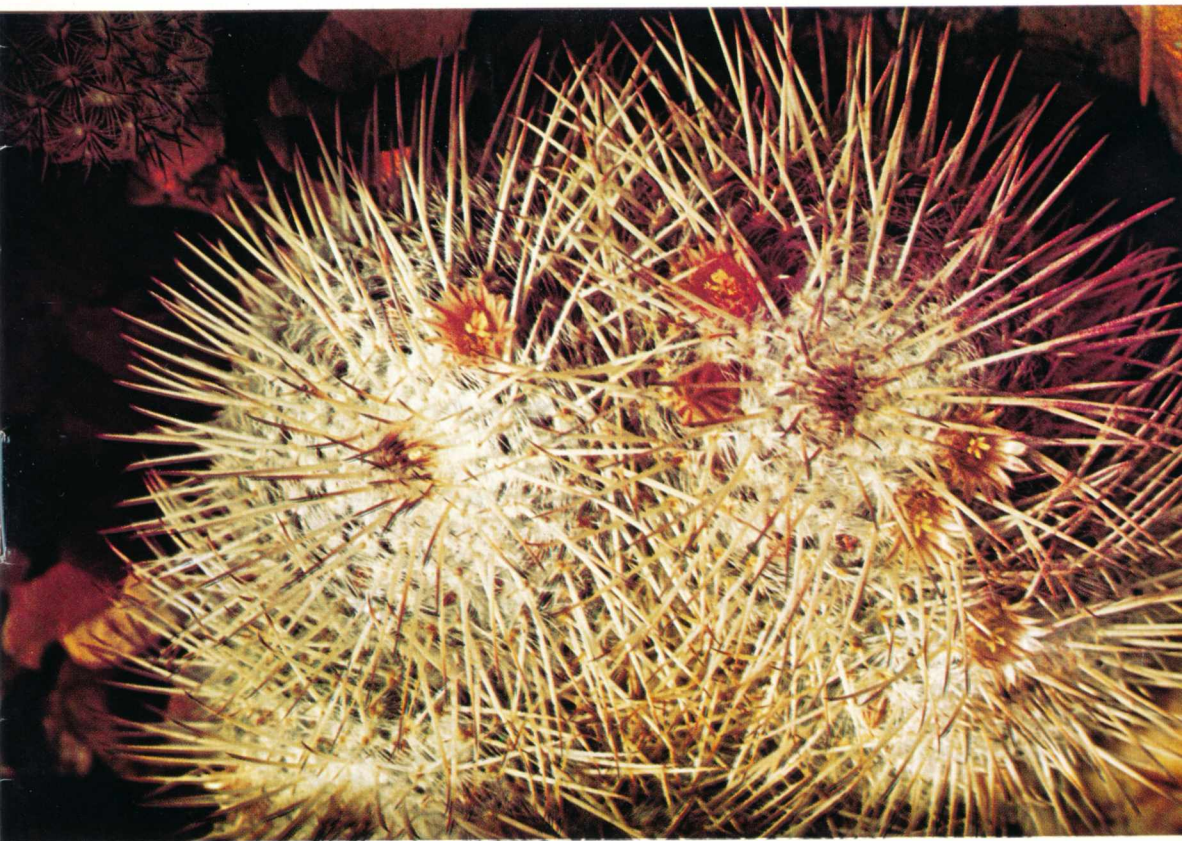

succulenta

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN ANDERE VETPLANTEN

Mammillaria parkinsonii

Foto: De Graaf

54STE JAARGANG
NO. 4
APRIL 1975

Mammillaria parkinsonii

ARIE de GRAAF

Het geslacht *Mammillaria* lijkt wel enigszins uit de belangstelling te zijn. Ten onrechte, want van alle cactusgeslachten is er niet één waarbij zoveel verschillende vormen en zo'n verscheidenheid aan bedoorning voorkomen als juist bij *Mammillaria*.

Het is waar dat van vele soorten de bloemen vrij klein zijn, doch daar staat dan veelal weer tegenover dat deze bloemen in grote hoeveelheden verschijnen gedurende een lange periode. Van het vroege voorjaar tot in de herfst bloeien de planten. Dit vergoedt ruimschoots de betrekkelijk geringe afmetingen van de bloemen.

Bovendien verschijnen de bloemen dikwijls in kransen rond de kop van de plant. Vele soorten bloeien reeds als jonge plant en dan geeft zo'n krans van bloemen de indruk dat de bloempjes groter zijn dan in werkelijkheid.

Na bestuiving van de bloemen verschijnen dikwijls maanden later de fel gekleurde (meestal rode) zaadbessen, waardoor de planten opnieuw, en nu voor lange tijd, een fleurig uiterlijk krijgen.

Mammillaria parkinsonii is zo'n plant met kleine bloemen; de bloem is oppervlakkig gezien bovendien weinig kleurrijk. Bekijkt u de bloem wat nauwkeuriger, dan ziet u dat het toch nog wel meevalt. De kroonblaadjes, meestal bloemblaadjes genoemd, zijn in het midden beigeachtig/rose en langs de randen crèmekleurig. Geen bijzonder sprekende kleuren, maar toch van een bescheiden schoonheid.

De plant heeft een tweelingbroertje (of -zusje) in ***Mammillaria geminispina***. Zij hebben zoveel van elkaar weg dat zij vooral als jonge planten, vrijwel niet te onderscheiden zijn. Verschil is dan alleen te zien aan de stand van de midendoorns. Bij *M. parkinsonii* staan deze in de nieuwgroei aan de kop gespreid, terwijl die van *M. geminispina* a.h.w. een ongeveer rechtop staand bundeltje vormen.

Zijn de planten wat ouder, dan is het verschil gemakkelijker te zien, doordat *M. parkinsonii* groepen vormt door dichotomische deling en *M. geminispina* door spruiten aan de basis.

Dichotomische deling is het verschijnsel waarbij door vorkachtige splitsing van de schedel telkens twee nieuwe groeipunten (koppen) ontstaan. Dit proces herhaalt zich meestal na verloop van enkele jaren, zodat dan één grote plantenkluit ontstaat op een gemeenschappelijke basis.

Bij spruiting aan de basis vormen zich aan de onderzijde van de moerplant jonge uitlopers, welke eventueel bij voldoende grootte, voorzichtig van de moerplant afgenomen kunnen worden om als stek verder gekweekt te worden. Hierbij ontstaat slechts een kleine wond ter plaatse van het aanhechtingspunt.

Bij het afsnijden van een kop van een dichotomisch gedeelde plant ontstaat een zeer grote wond omdat men a.h.w. de plant in de lengte zowel als in de breedte door moet snijden. Zo'n 'gevoorkte' plant kan men dan ook beter niet in stukken snijden als het niet dringend nodig is. Wat is overigens mooier dan een grote goed uitgegroeide veelkoppige plant!

Een van de kenmerken van het geslacht *Mammillaria* is dat de planten bloeien vanuit de oksels van de overjarige tepels (= tuberkels). Deze oksels bevatten veelal dichte, witte wol- of borstelpluimpjes. De bloembuis is kort en bevat geen schubben.

De tuberkels zijn in schuine spiralen rondom het plantelichaam geplaatst.

Bij het determineren van de planten is de verhouding van de aantallen tuberkels die kruislings in rijen zijn geplaatst, een belangrijk kenmerk. Deze getallen vormen meestal een rekenkundige reeks. Is er in de beschrijving bijvoorbeeld aangegeven: spiralen 8 : 13, dan wil dat zeggen dat, gerekend vanaf het groeipunt, de eerste ring 8 tepels omvat. De kruisende ring heeft er 13. De daarop volgende cijfers zijn 13 : 21, dan 21 : 34, vervolgens 34 : 55 enz. Het zeer grote geslacht *Mammillaria* is in een aantal secties en ondersecties ingedeeld, die op hun beurt ook nog weer eens in series en subseries zijn onderverdeeld.

Backeberg deelt *M. parkinsonii* en *M. geminispina* in in de sectie *Galactochylus* en twijfelt kennelijk bij de eerstgenoemde soort tussen de serie *Leucocephalae* en *Polyedrae*. *M. geminispina* plaatst hij in de serie *Polyedrae*.

Buxbaum daarentegen deelt beide soorten in bij *Leucocephalae* en noemt *M. geminispina* een variëteit van *M. bicolor*.

U ziet, ook hier zijn de heren het niet volledig met elkaar eens.

Lit.: Backeberg, *Das Kakteenlexikon*.

Endler en Buxbaum, *Die Pflanzenfamilie der Kakteen*.

Foto: De Graaf; collectie: Gebr. de Herdt.

Succulentensafari in Kenia en Tanzania (V)

FRANS NOLTEE

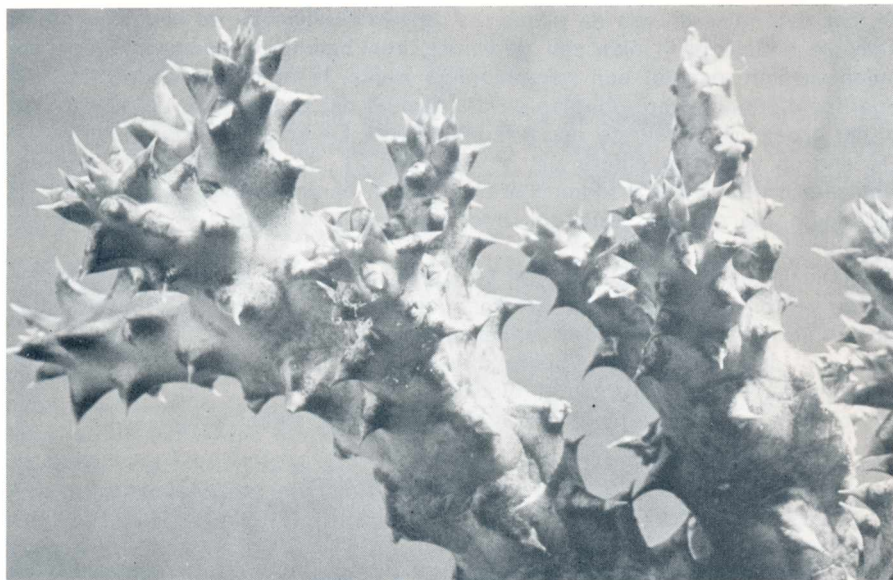
Het Naivashameer, met zijn brede gordels van papyrus en zijn velden vol met blauwe waterlelies, wordt beschouwd als het mooiste van de meren in de Grote Slenk. Behalve door zijn buitengewone schoonheid is het ook interessant vanwege de zeer rijke fauna. Zo zijn er bijvoorbeeld ruim 350 vogelsoorten waargenomen, meer dan in heel Nederland.

Net als de meeste andere meren in dit gebied bevat het Nakurumeer (in tegenstelling tot het Naivashameer) brak water. De hierin levende algen, vlokreeftjes en andere organismen leveren voedsel aan reusachtige hoeveelheden vogels. Het meer is wereldberoemd om zijn flamingo's, die hier soms in aantallen van 1½ tot 2 miljoen exemplaren voorkomen. U kunt zich voorstellen wat een adembenemend schouwspel zo'n verzameling vogels oplevert!

Na het bezoek aan deze meren besloten we, op weg naar het noorden, de route door het Aberdaregebergte te nemen. De Aberdares vormen een lange bergketen met in het noorden en zuiden toppen tot 4000 m hoog. Daar tussen in ligt een schitterend hoogveengebied, doorsneden door kristalheldere bergstroompjes en plaatselijk met begroeiingen van boomheide en andere struiken. Het nationale park ligt merendeels boven de 3000 m en is daarmee het hoogste wildpark van de wereld. Lager op de hellingen bevinden zich uitgestrekte gordels van bergbamboe met een heel eigen dierenwereld.

Hoewel de Aberdares, net als de andere hoge bergen in Oost-Afrika, talrijke exemplaren van boomvormige succulente *Lobelia*'s en *Senecio*'s herbergen, zijn ze voor de succulentenliefhebber minder interessant dan het volgende gebied dat we als reisdoel hadden.

Het Samburu-Isiolopark, ten noorden van de Mount Kenya, ligt in het onherbergzame noordelijke deel van het land. Dit gebied kan men omschrijven als halfwoestijn. Het grootste deel bestaat uit droge doornstruiksavanne, hier en daar onderbroken door open vlakten, met op de toppen van de heuvels en uitgedoofde vulkanen dichte bossen. Het park ligt op een hoogte van 500 - 1000 m, waardoor niet alleen overdag, maar ook 's nachts de temperatuur vaak net iets te hoog is om aangenaam te zijn. Anderzijds heeft dit gebied met

Edithcolea grandis

zijn magnifieke landschap, zijn rijke dierenwereld en zijn nomadische herdersbevolking toch een aparte bekoering.

Het park wordt doorsneden door de Uaso Nyiro, die al van verre opvalt door de karakteristieke oeverbegroeiing met doumpalmen. Deze palm - een van de zeer weinige palmsorten die zich van nature vertakken - komt alleen voor in de omgeving van water. Zoals zo vaak het geval is waar twee extreme milieufactoren elkaar ontmoeten, zo vinden we ook op de oevers van deze rivier heel interessante planten. Mij interesseerden vooral enkele soorten uit de Stapelia-groep, waarvan de meest opvallende vertegenwoordiger op deze plaats *Caralluma retrospiciens* is (zie kleurplaat Succ. nov. 1974). Deze soort, die zo'n 50 tot 60 cm hoog wordt, is daarmee een van de grootste uit het geslacht. Net als andere „reuzen" onder de *Caralluma*'s groeit hij in het open veld, zonder beschutting te zoeken onder struiken e.d., zoals het merendeel van de Aasbloemen doet.

Heel wat meer moeite kostte het om *Edithcolea grandis* te vinden. Deze plant, met zijn prachtige „Perzisch tapijt" bloemen komt voor op verschillende plaatsen in Kenia, Tanzania en Somalië, maar was bij mijn weten nog niet bekend uit deze omgeving.

Beide soorten zijn erg moeilijk in cultuur, wat geen wonder is als men de natuurlijke omstandigheden in overweging neemt. Enten zal misschien de oplossing kunnen brengen. Gelukkig kon van allebei wat zaad verzameld worden, zodat ik hoop dat de zaailingen zich zullen willen schikken in de ontberingen van het Nederlandse klimaat. (wordt vervolgd)

April/mei - allerlei

Door het zonnige weer en de langere dagen kunnen we in deze maanden onze planten geleidelijk aan wat meer water gaan geven. Het werkelijk volop water toedienen moeten we echter uitstellen tot de maanden juni en juli.

Als altijd dienen we extra voorzichtig te zijn bij het watergeven aan planten

uit de gevoelige geslachten als Ariocarpus, Aztekium, Obregonia, Pelecyphora, Lophophora e.d. Doch ook de dicht witbedoornde Mammillaria's en eigenlijk alle dichtbedoornde planten zijn erg gevoelig voor te veel vocht. Vooral als we wat ruimer gieten blijft er gemakkelijk water tussen de bedooring hangen. Met name bij aanhoudend somber weer is de kans op schimmelvorming dan groot.

Uitgebloeide en nog niet bloeibare planten kunnen nu verpot worden.

Planten met knoppen, na de bloei verpotten.

Bekijk uw planten stuk voor stuk. Wat grotere planten, in een voldoende grote pot, die er fris en gezond bij staan, hoeven niet noodzakelijk verpot te worden. Doorgewortelde exemplaren wèl verpotten.

Planten die er grauw en lusteloos uitzien, controleren op aantastingen van het wortelgestel.

Een veel voorkomend verschijnsel, waardoor de planten een onaantrekkelijk uiterlijk krijgen, is het zgn. verkalken van de dorens, vooral van de oudere dorens aan de onderzijde van de plant. Veelal wordt dit geweten aan het langdurig gieten met hard leidingwater. Lang niet altijd is dit echter de oorzaak. Ook als steeds regenwater gebruikt wordt, kunnen de dorens een kalkachtige aanslag krijgen. Dikwijls blijkt bij deze planten één of andere groeistoornis op te treden.

De oorzaak daarvan kan zijn een slecht wortelgestel door schimmels, wortelknobbelaaltjes, wortelluis ofwel de plant lijdt aan een gebreksziekte, doordat aan de grond één of meer sporenelementen ontbreken. Ook een teveel aan kalkachtige bestanddelen in de grond kan de oorzaak zijn.

Verpotten in verse, gezonde grond is meestal een afdoende remedie.

Indien u zelf de grond voor het verpotten van de planten samenstelt, zeef de grond dan over een zeef met een maaswijdte van ca. 1 cm. Verwijder daarbij zoveel mogelijk de grove onverteerde delen als takjes en bladeren. De grotere uitgezeefde stukjes klei en steentjes mogen gerust weer bij de grond gedaan worden. De structuur wordt er beter (luchtiger) door.

De andere succulenten, de vetplanten, kunnen op gelijke wijze behandeld worden als de cactussen. De wintergroeiende vetplanten echter voorlopig droog houden. Uitsluitend om te voorkomen dat zij geheel verdrogen moeten deze soorten 's zomers zo nu en dan een beetje water krijgen.

De hoogsucculente zomergroeiers onder de Mesems pas verpotten nadat de nieuwe bladdaren volledig gevormd zijn en de oude bladeren tot droge vliezen zijn verschrompeld.

De heer **O. van Soldt, Middelburgsestraat 35, Scheveningen**, schrijft ons het volgende :

Het blijkt dringend noodzakelijk een ernstige waarschuwing te laten horen tegen het gebruik van verwarmingskabels, thermostaten en dergelijke door leken en onvakkundigen.

Via RzH werd mij al 5 keer een ernstige brand gemeld als gevolg van onvakkundige aanleg. Daarbij zijn kasjes geheel uitgebrand, thermostaten ontploft en meer nare dingen.

Zelfs voor de vakman is het niet eenvoudig in een vochtige kas een veilige aanleg of constructie te maken. Afgezien van brandgevaar, is er zeer zeker ook levensgevaar. De berekening van een juiste capaciteit voor een verwarmingskabel is geen lekenwerk. Dat moet van geval tot geval berekend worden. De meeste thermostaten zijn niet geschikt voor een vochtige kas, waar gespoten wordt. Het minste wat men dan al kan doen is, de thermostaat in een goed dichtgebonden plastic zak binden.

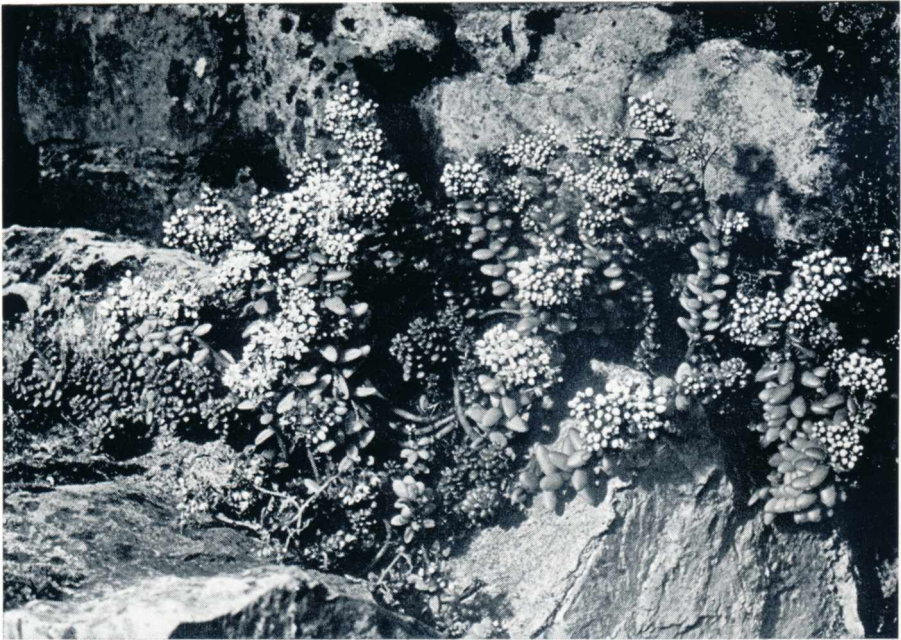
Over deze hele materie zou eens een goed artikel gemaakt moeten worden, maar ik weet niet of de redactie daar belang in stelt. (Vast wel, red.) Wel hoop ik, dat er in ons maandblad een plaatsje kan worden ingeruimd voor deze waarschuwing. Vooral de klungelig gemonteerde zaaikistjes zijn in deze wel de hoofdschuldigen. Electriciteit kan een prachtig hulpmiddel zijn in onze liefhebberij, maar brand en levensgevaar moeten worden uitgesloten.

Succulenten in Ierland

WIM RUBERS

Ierland is nu niet direct een land dat beelden oproept van naar water snakkende vetplanten in droge woestijnachtige gebieden. De luchtvochtigheid is vooral aan de kust erg hoog en op sommige plaatsen valt er op vijf van de zes dagen regen. Toch is het interessant om te zien dat er in dit meest regenrijke land van Europa nog enkele succulente Crassulaceeën voorkomen.

Van het genus *Sedum* komen drie soorten oorspronkelijk wild voor (ter vergelijking: in Nederland zes). Niet inheems maar wel algemeen verwilderd op muren en rotsen in de buurt van nederzettingen is het Wit Vetkruid, ***Sedum album*** L. Deze soort komt in Nederland wel oorspronkelijk wild voor (vgl. Noltee in *Succulenta* 49 nr. 11 pp. 181-184, 1970) maar heeft blijkbaar nooit de oversteek naar Ierland op eigen houtje kunnen maken. Men zou hem licht kunnen verwarren met de wel inheemse en er veel op gelijkende ***Sedum anglicum*** Hudson. Deze soort verschilt van *S. album* door de kleinere, meer rondachtige blaadjes en een kortere en compacte bloeiwijze. Vooral langs de kust, zowel in het laagland als in de heuvels, is het een algemene verschijning op rotsen en op plaatsen met een ondiepe bodem. Bij voorkeur staat hij echter op rotsen die door vogels als rustplaats gebruikt worden waardoor enige verrijking plaatsgevonden heeft.

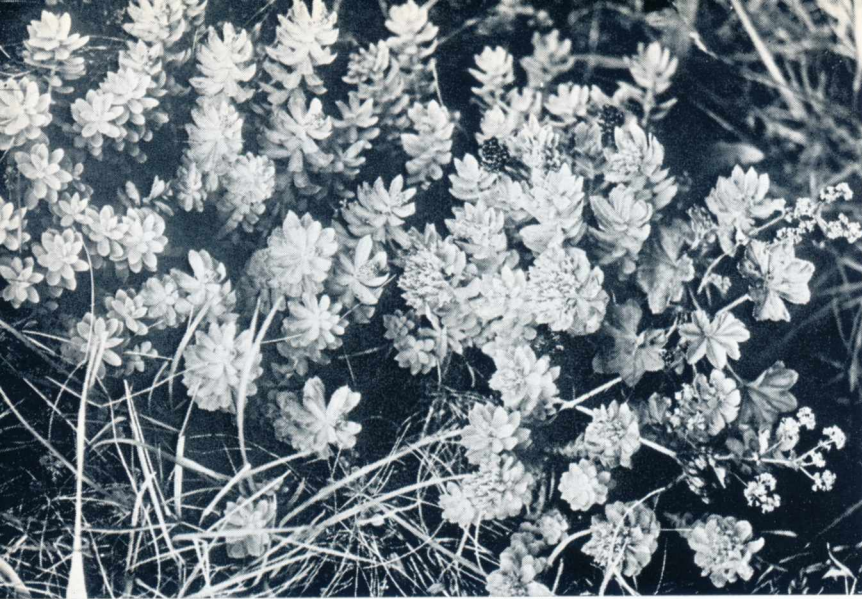
Sedum album, Leixlip

Sedum anglicum, Glenmacness, County Wicklow

Umbilicus rupestris,
Glenree,
County Wicklow

Rhodiola
rosea,
Bulbein Mntn.,
County Donegal

De overige twee Sedum-soorten (**S. acre** en **S. telephium**) komen ook in Nederland algemeen voor.

In spleten van stapelmuurtjes in het zuiden en westen van Ierland is de Venus-navel, **Umbilicus rupestris** (Salisb.) Dandy, een opvallende verschijning. De hangende witte bloempjes staan in een langgerekte tros die soms wel tot een halve meter kan uitgroeien. We komen deze plant ook weer tegen in het Middellandse Zee-gebied, waar bovendien nog vijf andere Umbilicus-soorten te vinden zijn. Het zich kunnen handhaven van deze warmteminnende plant wordt vooral begünstigd door de milde Ierse winters, waarin vrijwel geen strenge vorst voorkomt. Hierdoor zijn er wel meer mediterrane planten die in Ierland de noordgrens van hun verspreidingsgebied hebben liggen.

Een geheel andere oecologie heeft de Rozewortel, **Rhodiola rosea** L. Deze soort zoekt juist koele en luchtvochtige plaatsen op zoals richels van loodrechte rotswanden met noordelijke exposities* en kliffen aan zee. Ten aanzien van het directe substraat is hij echter tamelijk indifferent, hij groeit nl. zowel op kalksteen als op graniet. Sommigen van u zullen deze soort met zijn opvallende gele bloemschermen wel eens in de Alpen gezien hebben, waar hij ook op soortgelijke standplaatsen voorkomt maar dan wel veel hoger. In Ierland groeit hij vanaf ca. 200 m, maar in de Alpen moeten we er minstens 900 m voor klimmen en groeit hij plaatselijk zelfs op 3000 m.

Ondanks de gelijkenis met soorten als *Sedum telephium* en *S. spectabile* is *Rhodiola* waarschijnlijk toch meer verwant met genera als *Echeveria*, *Dudleya* e.d. Het voornaamste verschil met *Sedum* wordt gevormd door de hoofdstengel die zich als een wortelstok ondergronds bevindt en van waaruit de bloeistengels, die in feite dus zijstengels zijn, naar omhoog komen. Nog een kenmerk van deze plant is dat hij tweehuizig is, wat bij vetplanten weinig voorkomt. We hebben dus te maken met afzonderlijke mannelijke en vrouwelijke planten.

De vlezige wortelstokken hebben een sterke rozegeur, vandaar de naam Rozewortel. Vanaf de 17e eeuw werd deze plant ook wel in Nederland gekweekt en de wortelstokken werden onder de naam *Radix Rhodiae* als middel tegen hoofdpijn gebruikt. Momenteel wordt de Rozewortel waarschijnlijk nauwelijks meer bij ons gekweekt.

* Ligging t.o.v. de zon.

Johan Frisoplaats 6A, Tricht.

Voor beginners (?) -2-

CEES van de WOUW

Als kleine jongen woonde ik aan de rand van de stad. De meeste vrije tijd werd doorgebracht in de bossen en landerijen in de omgeving. Het is me nog steeds onduidelijk of ik toen veel over de natuur geleerd heb of alleen méér en betere methoden om op een zo veilig mogelijke manier zo veel mogelijk fruit te bemachtigen, dat meestal groeide aan bomen op met zware heggen en hekken, omzoomde, door honden bewaakte, stukken grond. Wel kan ik me herinneren dat ik reeds op zeer jeugdige leeftijd experimenteerde met planten. 81 zonnebloempitten werden in een keurig vierkant uitgezet en de jonge plantjes groeide voorspoedig tot een hoogte van ongeveer 30 cm. Toen begon het experiment. De ene rij kreeg alleen steenkoud water, de volgende heet water, de derde verdunde azijn en een vierde verdunde ammonia. Ik heb er geen logboek van bijgehouden maar als ik me goed herinner groeiden de niet "behandelde" zonnebloemen uit tot prachtige metershoge planten en legde de rest het al spoedig af, met uitzondering van de met azijn behandelde planten, die bloemen vormden toen ze zo'n veertig cm. hoog waren en toen ook niet meer groter werden. Bonsai-zonnebloemen zagezegd. Een ander experiment betrof twee wilde kastanjes, die ik om de twee dagen uitgroef om het groei-proces te volgen. De ene liet het al spoedig afweten. de ander kreeg in eerste instantie drie stammen, waarvan er al spoedig een verdween. De overblijvende vork heb ik nog lange tijd zo kunnen behouden, maar de boom werd gekapt toen we gingen verhuizen. Later leerde ik uit een plantenboek voor gevorderden ("Uit de plantenwereld", Palladiumreeks no. 15) dat dergelijke planten steeds één hoofdstam vormen. Deze "tak" staat loodrecht op de grond en alle andere takken proberen zoveel mogelijk volgens een bepaalde hoek ten opzichte van de stam te gaan staan.

Later is me hetzelfde overkomen met een drietakkige stek van *Ficus elastica*. Eén tak groeide door en vormt nu de stam, de andere hebben hun "normale" plaats ingenomen.

De eerste vetplanten die ik onder ogen kreeg waren de bekende *Crassula's* en *Aloë's*. In een aan het huis gebouwde serre heb ik getracht deze in een zo goed mogelijke vorm groot te brengen. Rond die tijd gebeurde er nog veel meer. Ik ging studeren en kreeg verkering. Meestal zijn dat soort activiteiten funest voor een plantenliefhebber, maar mijn toekomstige ega bleek uit hetzelfde hout gesneden en schonk me met Sinterklaas een geheel beglaasde bak van zo'n 50 x 40 x 30 cm, waarin een groot aantal cactussen. Wetende dat cactussen een soort woestijnplanten zijn en vermoedelijk pas in de regentijd groeien toog ik aan het werk om 's winters(!) die regentijd te creëren, door het kasje af te sluiten en te voorzien van thermometer en verlichting om tenminste de 12 uur zonneschijn uit de tropen te halen!

Met behulp van een horloge en de thermometer mat ik de temperatuurstijging en kon daardoor de warmteafgifte naar buiten bepalen. Samen met de weerberichten ben ik er toen in geslaagd dat kasje op zo'n 18°C te houden - en natuurlijk lekker vochtig! Het pleit voor de cactus dat hij in staat is een zo'n liefdevolle aanslag op zijn leven boven te komen. *Euphorbia melanostele* en *Pachycereus pringlei* hebben in ieder geval deze marteling (en nog vele andere, maar daarover later) doorstaan.

In ieder geval had ik nu - naar later bleek volkomen verkeerd - een methode gevonden om een week van huis te kunnen zijn met het geruststellende idee dat mijn planten goed verzorgd waren.

(wordt vervolgd)

Van Anrooyplein 18, Bunschoten.

ONGEREGELD

Talinum caffrum

Talinum is een plantengeslacht behorend tot de Portulacaceae, met meestal vlezige of knolvormige wortels, die voor een deel eetbaar zijn. De afgebeelde plant is een import met een harde ruwe schilferige knol van $\pm 4\frac{1}{2}$ cm hoog bij ± 4 cm doorsnede. Volgens Jacobsen met nederliggende stengels, waarbij de knol waarschijnlijk geheel in de grond zit?

Het lijkt mij voor deze soort uit Kenia echter niet raadzaam om hier de knol geheel in de grond te doen. Bij mij staat de knol op de grond waarbij de wortels de knol aan de grond verankeren. Ook hier groeien de stengels enigszins zijwaarts; ze zijn ongeveer 15 cm lang met vlezige, wisselstandige, ± 3 cm lange, ± 8 mm brede, spits toelopende bladeren. De kortgesteelde bloemen staan afzonderlijk in de bladoksels. Ze zijn ongeveer 20 tot 25 mm ϕ met 2 afvallende kelkbladen en 5 bloembladen; volgens Jacobsen licht citroengeel, bij mij echter helgeel. De bloemen gaan bij flink zonnig weer soms vrij snel open en sluiten zich tegen de avond voorgoed.

Indien men de bloem bestuift met eigen stuifmeel vormt zich een vlezige, met een bruin vlies omgeven, vrucht van ± 8 mm ϕ , die bij rijpheid openspringt en $1\frac{1}{2}$ à 2 mm grote zaden laat vallen, waarvan ik nog niet weet of ze kiemkrachtig zijn. Cultuur: in de zomer veel licht en warmte met matig water, daar hij soms snel zijn wortels weer verliest. In de winter matig warm en droog. De grond bestaat bij mij uit 65% potgrond met 35% zand, waardoor een beetje klei is gemengd. Alle stengels sterven in het najaar af, waarna de plant een rusttijd begint.

Het geheel is een aardige, naar mijn mening niet zo gemakkelijke en als import vrij dure, plant.

Tekst en foto: J. L. den Boef, Mr. Heemskerkstraat 24, Ridderkerk.

Echinofossulocactus robustus

Het geslacht Echinofossulocactus (ook nog wel eens Stenocactus genoemd) is afkomstig uit Noord- tot Middenmexico en vormt op zich een duidelijk herkenbare groep. Wanneer men echter naar soorten gaat kijken, dan blijkt de herkenbaarheid minder gemakkelijk. Vele soorten zijn reeds op zichzelf zeer variabel, terwijl van dit reeds lang in Europa gekweekte geslacht door gemakkelijke hybridisatie de onderlinge verschillen nog kleiner geworden zijn.

Backeberg verdeelt het geslacht in 3 groepen, waarvan er 2 slechts één soort omvatten, terwijl alle andere (ca. 30) in de derde zijn ondergebracht, zodat ook van die zijde geen klaarheid is te verwachten.

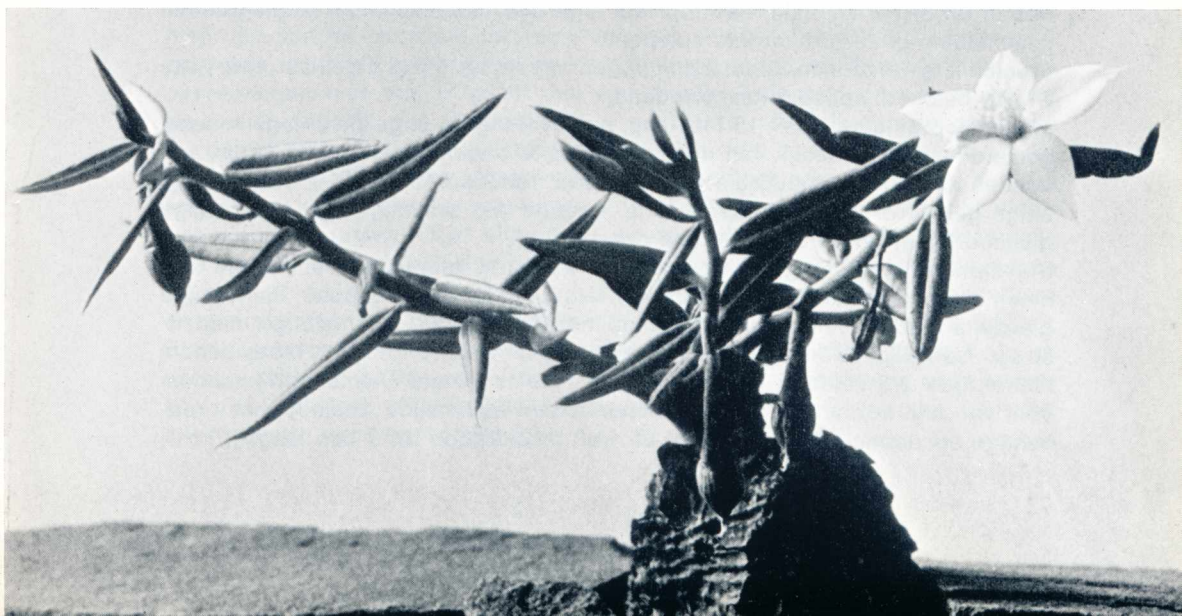
De afgebeelde plant, waarvan ik geen beschrijving heb kunnen vinden, is afkomstig uit de kwekerij van de heer H. van Donkelaar te Werkendam en ziet er als volgt uit :

Plantelichaam 7 cm ϕ , 6 cm hoog, 34 gegolfde ribben. Afstand tussen de areolen 4 cm. Randdoorns 7-9, ongelijk van lengte, de kortste 5 mm, de langste tot 45 mm lang, recht omhoog wijzend, plat en stroachtig. 1 middendoorn, rond tot iets afgeplat, tot 50 mm lang. Doornkleur geelbruin met wat donkerder punten. Bloemen karmijnrose met donkerder middenstreep, tot 3 cm lang, zich door de dichte bedoorning meestal niet geheel openend.

Hoewel vele uit Mexico afkomstige planten niet gemakkelijk te kweken zijn, zijn bij dit geslacht niet veel moeilijkheden te verwachten. Ze groeien wortelrecht uitstekend. De beste plaats in de zomer is buiten, waar ze van eind mei tot eind september zonder glasbedekking kunnen, zelfs in een zeer natte zomer als in 1974. Winteropstelling zo licht mogelijk bij een temperatuur van 5 - 10° C.

Tekst en foto: Henri Bosman, Vinkenpolderweg 25, Alblasserdam

maar wel **GOED**

Notocactus soldtianus Van Vliet Species nova

Corpus laeteviride cylindricum ad 6 cm diametitur et ad 34 cm altum est. Acumen paulum depressum tomento albo instructum est et totum spinis albis areolarum novarum supertextum est, radices ramosae sunt.

Costae ad 20 triangulares sunt, in acumine paulum rotundatae; sulcis acutis, qui sub areolis paulum insurgunt, in longitudinem discernuntur.

Areolae paulum demersae et rotundae 2 mm diametiuntur; tomento albo instructae ad 6 mm inter se distant, mox glabrescunt.

Spinae centrales aciculares 5 ad 7, ad 15 mm longae sunt, subbrunneae acumine et pede rubris ad rufis vel auranticis sunt, in crucibus dissimilibus positae interdum vix a marginalibus discernuntur; marginales ad 35, ad 12 mm longae sunt, aliquae eodem colore ut centrales, ceterae albae sunt; nonnullae spinulae hyalinae pilis similes adsunt; omnes spinae postea canescunt.

Flores infundibuliformes ad 4 cm longi sunt, ad 4,5 cm diametiuntur, circum acumen enascuntur; folia perianthii lanceolata, paulum crenata et acuta sunt, interiora nitide citrina, exteriora ut interiora sed cum stria mediali subrosea ad viridescenti in acumine; receptaculum infundibuliforme est, duae partes receptaculi interioris sufflavi staminibus, quae circum pedem pistilli nectarium parvum formant, instructae sunt; receptaculum exterius squamis rubescentibus, saetis et lana brunneis instructum est; Stamina ad 7 mm longa sufflava sunt, antherae flavae, pistillum subpurpureum ad sufflavum ad 12 mm longum est, stigmata 9 antheras superant; pericarpellum ovale ad 5 mm diametitur et ad 5,5 mm longum est, squamis viridescens et saetis lanaque brunneis instructum; in placentis parietalibus ovula sunt.

Fructus baccaeformis tenuiparietalis est, postea siccatur et paulum super basim in latitudinem aperitur, ad 70 grana continet.

Semen galeriforme 1,2 mm longum est et 1,1 mm diametitur; hilum album, paulum undatum acute in testam transit, circum micropylam in carunculam tollitur, in funiculum, qui plerumque difficulter discernitur, decurrit. Testa tuberculis nitide nigris, quae sulculis nigris discernuntur, in longitudinem instructa est.

Habitat in regione confini Uruguay et Brasiliae in altitudine 200 m. in Departamento Cerro Largo, Uruguay. Qua in regione et crescunt *Notocactus megapotamicus*, *Notocactus mammulosus* var. *gracilior*, *Wigginsia erinacea*, *Gymnocalycium leeanum*, *Frailea pygmaea*, *Echinopsis multiplex* et *Trichocereus alacriportanus*. Numerus campi D.V. 82.10.

Typus in Herbario Regni, Ultrajecti, Hollandia sub nr. D.V. 82.10.
Lat. diagnose: J. Theunissen.

Plant cylindervormig, tot 6 cm in doorsnede en 34 cm hoog, frisgroen; top iets ingezonken, bekleed met witte wolvlit en geheel overdekt met roodbruine doorns van de nieuwe areolen; wortels vertakkend;

ribben tot 20, driehoekig, aan top iets afgerond, door scherpe lengtegroeven gescheiden, onder areool iets oplopend ¹⁾;

areolen iets verzonken, rond, 2 mm in doorsnede, tot 6 mm uit elkaar, met witte wolvlit bekleed, spoedig kaal wordend;

middendoorns 5 tot 7, tot 15 mm lang, naaldevormig, in ongelijkvormige kruizen gesteld ²⁾, soms moeilijk van de randdoorns te onderscheiden, licht bruin, aan voet en top rood tot roodbruin of oranje-rood; randdoorns ± 35 , ± 12 mm lang, enige gekleurd als de middendoorns, overige wit, sommige zijn haarachtige glasdoorntjes; later vergrijzen alle doorns.

Bloemen trechtervormig, tot 4 cm lang en 4,5 cm in doorsnede, rondom de top; bloembladen (perianth) lancetvormig, iets gekarteld en gepunt, binnenzijde glanzend citroengeel, buitenzijde idem, met lichtrose tot groenachtige middenstreep aan top; bloembodem (receptaculum) trechtervormig; bloembodem binnenzijde 2/3 bekleed met meeldraden, kleine ruimte (nectarium?) rondom voet van stijl vormend, lichtgeel; bloembodem buitenzijde bekleed met roodachtige schubben, bruine borstels en wol; meeldraden tot 7 mm lang ³⁾, licht-

geel; helmknoppen geel; stijl tot 12 mm lang, licht purperrood tot lichtgeel; stempels 9, rood, boven de helmknoppen; vruchtbeginsel (pericarpellum) ovaal, tot 5 mm in doorsnede en tot 5,5 mm lang, bekleed met groenachtige schubben, bruine borstels en wol; zaadknoppen aan de zaadragers in de zijwand.

Vruchten besachtig, dunwandig, later verdrogend, iets boven de basis horizontaal open springend ¹⁾, inhoud ± 70 zaden.

Zaden helmvormig, 1,2 mm lang, 1,1 mm in doorsnede; hilum iets golvend, wit, scherp in testa overgaand, zich verheffend rond poortje (micropyle) tot een wratje (caruncula), aflopend naar de meestal moeilijk waarneembare funiculus; testa in lengte bekleed met glanzende zwarte knobbeltjes, gescheiden door zwarte groefjes.

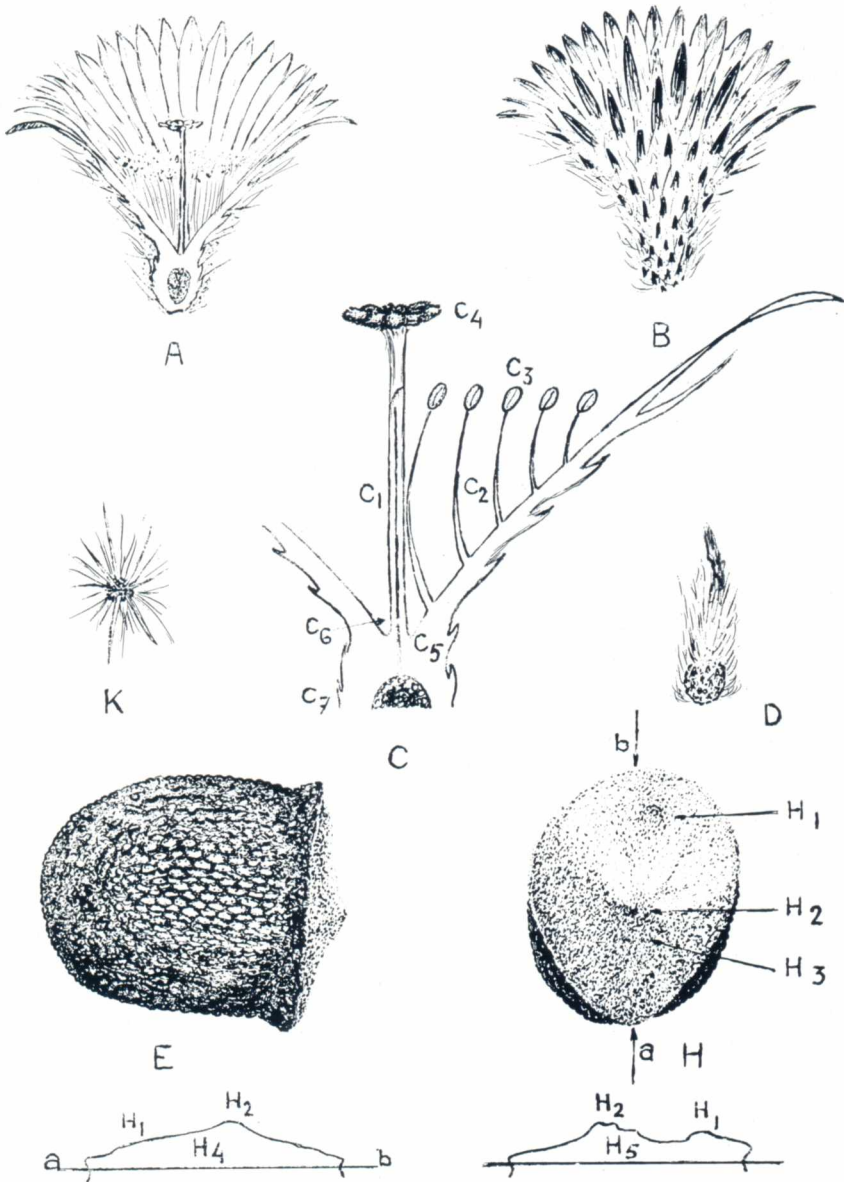
Groeiplaats Dept. Cerro Largo, Uruguay. Veldnummer D.V. 82

Type in Rijksherbarium te Utrecht onder typenummer D.V. 82.10.

- 1) De bij *Notocactus* als geslachtskenmerk genoemde kinnen of knobbels op de ribben, ontbreken bij *N. soldtianus* volkomen.
- 2) Het aantal middendoorns is variabel. Dat vindt zijn oorzaak in het feit dat de middendoorns dikwijls moeilijk van de randdoorns zijn te onderscheiden. Een en ander heeft tot gevolg dat de middendoorns in ongelijkvormige kruizen zijn gesteld omdat zij niet steeds op de zelfde plaats van ieder areool voorkomen en dus niet steeds in dezelfde richting wijzen. De lengte van de doorns zal in de Noordwesteuropese verzamelingen minder zijn dan de opgegeven lengte in de beschrijving.
- 3) Alle mogelijke en onmogelijke zaken delen wij in. Ieder in zijn hokje. Dat dit niet altijd even goed slaagt moge blijken uit de situatie van de meeldraden. Bij klokvormige bloemen, als voorkomende bij *N. mammulosus*, is de vraag gewettigd of wij hier met primaire of secundaire meeldraden te maken hebben. Toch kunnen wij hier volgens mij zeggen dat het primaire meeldraden zijn, omdat zij nabij de stijl in de bloembodem zijn ingeplant. Dit is bij *N. soldtianus* niet het geval. De meeldraden zijn over een groot gedeelte van de bloembodem ingeplant, gelijk steeds voorkomend bij trechtervormige bloemen. Met geen mogelijkheid kan men hier de meeldraden verdelen in twee groepen, tenzij men dit kunstmatig zou doen.
- 4) De verdroogde vruchten openen zich horizontaal iets boven de basis geheel in het rond. Er blijft van de vrucht op het areool een klein bekertje achter waarin steeds wat zaden resten.

Notocactus soldtianus is direct verwant aan *N. scopa*. Een van de opvallendste kenmerken van *N. scopa* is de purperrode stijl. De stijl van *N. soldtianus* is eveneens rood getint. Ook het in voetnoot ¹⁾ opgemerkte betreffende de kinnen is een kenmerk van *N. scopa*. Beide kenmerken vinden wij ook bij *N. succineus*, een soort die in Rio Grande do Sul voorkomt en daarmee bevestigt dat het groeigebied van *N. scopa* enorm groot is en zich uitstrekt tot in deze zuidelijkste, aan Uruguay grenzende, staat van Brazilië. *N. soldtianus* is evenals *N. scopa* niet zelffertil.

N. soldtianus werd door mij in 1968 gevonden op een hoogte van ± 200 m aan de grens van Uruguay en Brazilië, in een gebied waar men eigenlijk geen cactussen verwacht. Om van de ene 'cuchilla' (heuvel) naar de ander te komen, die aan de overzijde van een dal was gelegen, moest ik een riviertje passeren. Het had juist de vorige dag flink geregend en de waterstand liet overspringen niet toe. Ik zocht dus een plaats waar dat b.v. van steen tot steen wel mogelijk was. Opeens was er een grote rotspartij aan de oever die als een enorme wrat het landschap sierde. Voordien had geboomte en struikgewas, doorvlochten van klimplanten, o.a. *Passiflora coerulea*, deze aan het oog onttrokken. Hier is overspringen vrijwel altijd mogelijk, omdat het water zich door de rotsen moet slijpen en er door de jaren slechts een smalle stroomsleuf ontstaat. Ik klom op de ongeveer 2 meter hoge steenwand na mij er eerst van te hebben overtuigd dat de rots hier niet tot slaapplaats diende van slangen, die zich gaarne op de warme stenen in de zon koesteren. Boven gekomen bleek de steenmassa in zijn geheel te zijn gespleten. In de barst groeide *N. soldtianus* in een mengesel van humus, ontstaan door omzetting van organisch afval en wat erosiegesteente. De planten vonden hier niet alleen goede voedingsbodem (pH 5,4) maar waren tevens door de moeilijke

A doorsnede bloem binnenzijde; B bloem buitenzijde; C vergroting situatie receptaculum; stijl C₁; meeldraden C₂; helmknoppen C₃; stempels C₄; receptaculum C₅; nectarium C₆; pericarpellum C₇; D droge vrucht; E zaad; H hilum; funiculus H₁; micropyle H₂; caruncula H₃; doorsnede hilum a-b H₄; doorsnede hilum N. scopa H₅; K areool met doornbundel.

Tekeningen D. J. van Vliet.

toegankelijke rotswand tegen vraat van het vee beveiligd. Een één dag du-
rend onderzoek wees uit dat er in de hele omtrek, uitgezonderd op de rots,
niet één (zelfs niet een verdwaalde!) *N. soldtianus* groeide. Wel *N. megapo-*
tamicus, *N. mammulosus* var. *gracilior*, *Wigginsia erinacea*, *Gymnocalycium*
leanum, *Frailea pygmaea*, *Echinopsis multiplex* en de altijd wel ergens aan-
wezige *Trichocereus alacriportanus*.

N. soldtianus werd door mij vernoemd naar mijn goede vriend de heer O.C.
van Soldt en wel om zijn grote verdiensten voor onze liefhebberij in de ware
zin van het woord. "Ruilen zonder Huilen" is zijn geesteskind en door deze
actie wist hij zeer veel leden van *Succulenta* gelukkig te maken met één of
veel meer plantjes. Hij bevorderde op deze manier in hoge mate het onderling
contact, ja was hiermee zelfs de aanleiding dat een nieuwe afdeling werd
gesticht. Hij is een van die stille werkers die een vereniging tot grote steun
zijn en om hun belangeloos werken niet genoeg geprezen kunnen worden.
Het is voor mij een grote eer te mogen worden gerekend tot zijn goede vrien-
den.

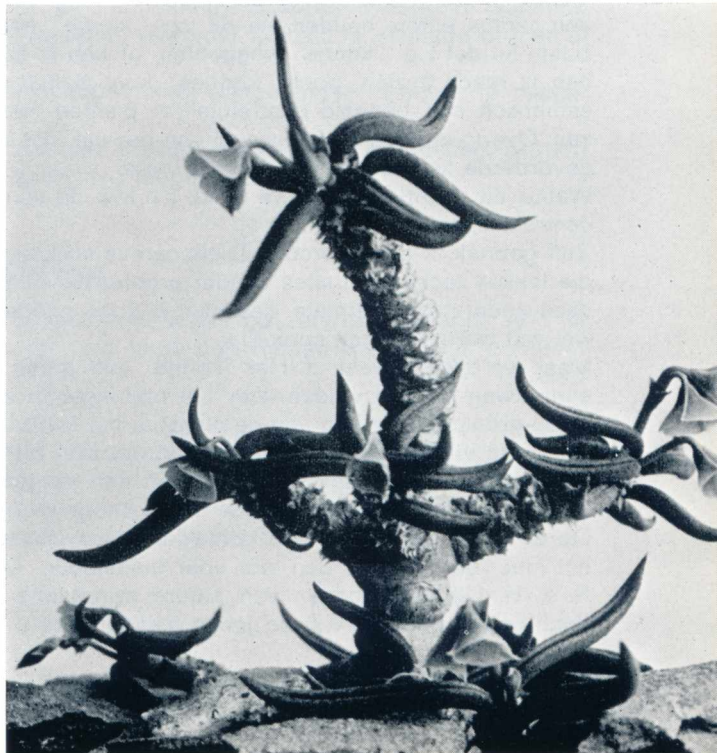
De ontbrekende foto's zullen later in *Succulenta* worden gepubliceerd.

P./d. Fazenda Santa Helena. Pedreira S.P. Brasil.

Euphorbia cylindrifolia

J. L. DEN BOEF

Onder de *Euphorbia*'s zijn vele kleinblijvende soorten die voor de liefhebber
interessant zijn. Vooral ook onder de *Euphorbia*'s uit Madagascar zijn ver-
schillende mooie soorten, met als nadeel echter dat de meeste moeilijk of
in het geheel niet te verkrijgen zijn. Een enkele keer kan men soms *E. decaryi*,
E. françoisii of de hier afgebeelde *E. cylindrifolia* te pakken krijgen.
Laatstgenoemde is een aantrekkelijk plantje uit Zuidoost-Madagascar, dat

ongeveer 15 cm hoog wordt en door middel van onderaardse uitlopers flinke groepen maakt. De rijk vertakkende stengels, die ongeveer 8 mm dik worden, zijn voor het grootste deel bladloos. Alleen aan de top hebben ze een krans van blaadjes. Het onderste deel is helemaal ruw en gegolfd door bladlittekens en afgevallen bijbladeren. De blaadjes zijn zittend of kortgesteeld; cilindrisch, 2-3 cm lang en 5 mm dik, uitlopend in een scherpe stekelpunt, grauwgroen tot roodachtig. De bovenzijde van het blad heeft een groef of gootje in de lengterichting. De bijbladeren zijn talrijke verkurkende en later afvallende gaafrandige of gekartelde, 1-2 mm lange blaadjes. De bloemstengels staan afzonderlijk of met meerdere bijeen; ze dragen 1 of 2 vleeskleurige bloemen van 8 à 10 mm doorsnee.

In de winter verlangen de soorten uit Madagascar een temperatuur van \pm 15 graden met een beetje water, anders verliezen ze alle blad en zijn dan moeilijker weer aan de groei te krijgen. In de zomer licht en goed wat water. De grond kan potgrond zijn met een flinke hoeveelheid zand en wat klei. Het beste is een wijde pot te gebruiken voor *E. cylindrifolia*, in verband met de onderaardse uitlopers.

Mr. Heemskerkstraat 24, Ridderkerk.

Een bijzondere vegetatieve vermeerdering

JOH. DE VRIES

Deze zomer, op bezoek bij enkele oudere kwekers, bemerkte ik enkele planten, die op z'n kop geënt waren.

Bij nadere beschouwing bleken dit z.g. "kontjes" te zijn, d.w.z. de onderkant van een cactus, geënt op een onderstam, met de wortels naar boven. Deze wortels waren er uiteraard afgesneden, omdat ze toch geen functie meer hebben.

Nu zult u misschien zeggen, wat heeft dat voor zin, want mooi zijn zulke planten toch niet. We zullen bij het begin van de procedure starten. Wanneer we een cactus enten, houden we dit z.g. "kontje" over. De meesten onder ons zullen nu dat z.g. "kontje" weggooien, of heb ik dat mis? Vele verzamelingen heb ik reeds gezien, doch "kontjes" kom je niet vaak tegen, al zet je deze esthetisch niet bepaald aantrekkelijke planten niet gauw op je tablet in de kas. Overigens ben ik me er wel van bewust, dat ik hier zeker voor de meer gevorderde liefhebber niets nieuws vertel.

Welnu, dit "kontje" enten we nu op z'n kop op een onderstam. Zorgen dat de centrale assen elkaar raken!

Zelf gebruik ik de onderstam *Trichocereus schickendantzii*, een flinke groeiër, die lekker zacht is en alles zonder problemen aanpakt. Wist u overigens, dat deze onderstam uitermate geschikt is voor noodentingen in de winter? Dan wel wat warmer zetten natuurlijk.

Maar we dwalen weer af. Het "kontje" zelf groeit niet verder, maar zal toch een uitweg moeten vinden voor het opdringende sap van de onderstam. Z'n eigen groeipunt (de kop van de plant) is het kwijt, zodat de plant zal proberen wegen te vinden. Dit is mogelijk, doordat zich bij ieder areool een groeipunt in aanleg bevindt. Denk b.v. maar aan een vetgemeste *Echinopsis*!

Deze groeipunten gaan nu over in scheuten; m.a.w. de plant gaat spruiten. Op deze manier kunnen we gemakkelijk aan meerdere planten komen, al is het niet voor onszelf, dan wel voor medeleden. Denk in dit geval eens aan R. z. H. Uiteraard geven van nature spruitende planten meer zijscheuten, doch na het oogsten van de jonge stekken laat u de boel weer keurig staan

en nog vele spruiten zullen er volgen. Zelfs "kontjes" waarvan je denkt: daar zit geen groen meer aan, geven na enting nog spruiten.

Ook houden we het topje van de onderstam over, dat we, als het nog groot genoeg is, weer opnieuw laten bewortelen, met eventuele gevaren van voortgaande virusziekten, die nu eenmaal gepaard gaan met vegetatieve vermeerdering. Daarom is het beter van tijd tot tijd onderstammen te **zaaien**, daar virusziekten meestal niet met zaad overgaan. Voor zover mij bekend is dit niet het geval bij cactussen, doch dit valt verder buiten deze beschouwing.

Verder ben ik me er van bewust, dat dit geen wetenschappelijke benadering is, maar hopelijk kunnen enkele liefhebbers er hun voordeel mee doen.

Nobelstraat 29, Brielle

De excursiedag voor de verspreid wonende leden

Zaterdag 24 mei a.s. is er speciaal voor de verspreid wonende leden een excursie vastgesteld naar het Succulentarium, dat is ondergebracht in kas- sen van het Instituut voor Veredeling van Tuinbouwgewassen (I.V.T.) te Wageningen.

Na bezichtiging van de collecties aldaar, zullen we gezamenlijk per bus naar Lent bij Nijmegen gaan om een kweker te bezoeken, waar men eventueel ook nieuwe planten kan aanschaffen.

Onderweg zullen we een broodmaaltijd nuttigen.

De aankomst van de deelnemers bij het I.V.T. is gepland om 10 uur v.m., het bezoek aan Lent om 2 uur n.m. en terug in Wageningen ongeveer 5 uur n.m. Ook afdelingsleden kunnen zich opgeven doch daar deze excursie vooral bedoeld is voor verspreid wonende leden, hebben deze voorrang. Iedere deelnemer kan zijn/haar huisgenoot(ten) meebrengen.

De kosten voor deelname (bus- en broodmaaltijd inbegrepen) zijn *f* 13,50 **per persoon**. U gelieve het deelname-geld vóór 1 mei a.s. over te schrijven of te storten op girorekening no. 680596 van Algemeen Pennm. Succulenta, Memlingstraat 9, Amersfoort, met de vermelding "Excursie verspreid wonende leden, 24 mei" en het aantal personen waarvoor betaald is, alsmede of men al of niet afd.-lid is.

Na 1 mei worden geen aanmeldingen meer aangenomen i.v.m. de te maken afspraken.

Nadere gegevens over het aan- en afreizen alsmede de dagindeling, worden u na ontvangst van uw overschrijving toegezonden.

S.K.B.

Algemene Vergadering

Agenda van de Algemene Vergadering, welke op zaterdag 19 april 1975 in Eindhoven wordt gehouden; aanvang 14.00 uur. Restaurant Animal, Boostenlaan 303.

1. Opening door de voorzitter.
2. Notulen van de algemene ledenvergadering van 11 mei 1974.
3. Verslag van de secretaresse over 1974.
4. Rekening en verantwoording van het financieel beleid over 1974 met toelichting van de algemeen penningmeester en verslag van de kascontrolecommissie.
5. Begroting 1975.
6. Contributie 1976.

7. Benoeming kascontrole-commissie.
- 8a. Verslag bibliotheek-commissie.
 - b. Verslag Succulentarium-commissie.
 - c. Verslag diatheek-commissie.
 - d. Verslag propaganda-commissie.
 - e. Verslag Ruilen zonder Huilen.
9. Benoeming hoofdbestuursleden.
10. Clichéfonds.
11. Ingekomen stukken en voorstellen.
12. Vaststelling plaats volgende algemene vergadering.
13. Bespreking maandblad.
14. Rondvraag.
15. Sluiting.

Toelichting:

punt 9. Het hoofdbestuur stelt voor wederom te benoemen in hun functie: de heren G. Uil, B. van Gelder, J. W. Minjon, W. J. Ruysch, J. H. Defesche, J. Plevier en H. Nijmijer.

De secretaresse, mevrouw E. A. M. Verduin-de Bruyn, stelt zich niet herkiesbaar.

Als nieuw lid voor het hoofdbestuur is aangemeld de heer A. van Beuningen voor de afdeling Nijmegen.

punt 10. De afd. Noord-Limburg heeft op zich genomen het Clichéfonds voor de tijd van een jaar te behartigen. Voor het jaar 1975-76 zal dus een nieuwe beheerder moeten worden gevonden.

punt 11. De afd. West-Brabant stelt voor dat iedere afdeling van Succulenta op zich neemt per jaar een of meer bladzijden kopij te leveren.

BETALING CONTRIBUTIE

Als u de acceptgirokaart nog niet hebt ingestuurd verzoeken we u vriendelijk dit alsnog zo spoedig mogelijk te willen doen.

Nieuwe leden

T. J. de Greef, Spanjaardstraat 97b, Rotterdam.
 A. Visser, Crabethstraat 23, Maassluis.
 Mevr. D. Oosterveld, v.d. Weystrjitte 25, Exmorra Fr.
 B. v.d. Groep, P. W. A. Cort v.d. Lindenstraat 5, Harlingen.
 Robert Zuurbier, Rhijsburglaan 5, Heerde.
 W. A. J. de Nobel, Brederodestraat 2, Hazerswoude.
 A. M. A. Bakx, St. Jozefpark 29, Bussum.
 P. van de Waal, Henri Dunantweg 61, Lochem.
 Mevr. Y. T. ten Bloemendaal-Gaastra, a/b Heidenskipsterdijk, Workum Fr.
 D. v.d. Mey, Witterozenstraat 27c, Leiden.
 G. Geeraets, Meerenburgerhorn 3, IJsselstein.
 G. T. Mooiman, Zearendstraat 6, Scheveningen.
 P. Bullee, Kerkweg 10, Acqouy, post Asperen.

W. van Leuveren, Stationsweg 385, Scherpenzeel.
 K. Jager, Hoofdstraat 17, Kesteren.
 Mevr. M. H. Naber-van Grootveld, Reeweg Oost 154, Dordrecht.
 Mevr. J. Romein, Sophiastraat 61, Gouda.
 P. van Oosten, Hoofdweg Zuid 8, Nieuwerkerk/IJssel.
 Mevr. M. G. Zegers, Eikenlaan 2, Volendam.
 S. P. Oosterbaan, Kikkenstein 362, Amsterdam-Bijlmermeer.
 Meij. T. v.d. Waal, Zusterflat Refaja, v.d. Steenhovenplein 1, Dordrecht.
 Jac. Koomen, Molendwarsstraat 4, Den Burg, Texel.
 J. Kiers, Tuinbouwstraat 58, Groningen.
 J. A. Zuidam, Eikenlaan 71 D, Spijkenisse.
 W. Mandjes, v.d. Polstraat 38, Vught.
 Mevr. W. Montizaan-Nooteboom Brouwerijstraat 21, Epe Gld.
 A. M. v.d. Veer, Borgerderderstraat 13, Rolde.

H. Perdeck, Chopinlaan 20, Groningen.
 W. ten Hoeve, J. C. Kapteynlaan 6A, Groningen.
 Meij. B. Welle, Grensweg 3, Zevenhuizen Gr.
 A. Plas, Peizerweg 13, Groningen.
 Mevr. Wormmeester, Bedumerweg 65, Groningen.
 Meij. L. de Vries, Donderslaan 147, Groningen.
 J. W. van Leeuwen, Aalsmeerderweg 71, Aalsmeer.
 Mevr. Heymann-Puts, Ouddorp 8, Beesl.
 Th. Pubben, Peelstraat 33, Sevensum.
 G. Pubben, Peelstraat 33, Sevensum.
 L. Bergmans, Hogeschoorweg 1, Venlo.
 J. Geerlings, Veestraat 10, Swalmen.
 R. Lamboo, W. de Zwijgerstraat 454, Venlo.
 M. Ronckers, Graaf Reinaldstraat 8, Swalmen.
 Mevr. Wellinga, Graetenstraat 15, Venray.

H. Könings, Bredeweg 177, Roermond.
 Mevr. J. Dunselman, Beatrixstraat 32, Den Helder.
 J. de Man, St. Janshof 9, Vught.
 W. Bottenberg, Eikenlaan 12, Nuenen.
 R. de Bruin, van Thiesenlaan 106, Eindhoven.
 C. A. L. Bercht, Renesselaan 37, De Meern.
 W. J. Koper, Plantage 47, Beverwijk.
 H. A. Dijkhuizen, Brouwerstraat 102, Haarlem.
 Mevr. C. E. de Wijer-Groene-

woud, Dreef 12, Aalsmeer.
 Hr. van Gestel, Eikenstraat 72, Schijndel.
 A. M. van Delft, Eikenstraat 80, Schijndel.
 Mevr. Verschoor, Hendrik Hamerstraat 259, 's-Gravendeel.
 Hans van Es, Rottumerplaat 202, Delfzijl.
 P. Moerman, Bosplaat 5, Delfzijl.
 J. H. Bollen, Pastoor Fissenstraat 20, Elsloo.
 Hr. v.d. Veen, St. Remigiusstraat 19, Schimmert.

M. L. Geers, Europalaan 383, Brunssum.
 Mevr. J. M. Limbach-Grijp, Pr. Beatrixlaan 408, Voorburg.
 Marijke Markus, Pr. Bernhardlaan 93, Leidschendam.
 Mevr. A. Rademaker, Fred. van Eedenlaan 51, Leiden.
 P. B. M. Steenweg, Delflandstraat 42, Nootdorp.
 G. Velthuis, Pr. Mauritsstraat 82, Delft.
 T. O. Hoekstra, Frankenburg 54, Valkenburg Z.H.
 Maurits Boens, Oostendestraat 132, 8100 Torhout, België.

Afd. IJSELSTREEK

Op 31 januari j.l. vond de Algemene Vergadering te Goor plaats. Na de opening door de voorzitter en de gebruikelijke verslagen van secretaris, penningmeester en hoofdbestuurslid, kwamen suggesties van leden en bestuur op tafel voor de agenda voor 1975. Het volgende kwam uit de bus:

25 april: Zutphen. Dia-avond. De heer Smit over rotsplanten. (*Sempervivum* en *Mesembryanthemum*).

30 mei: Goor. Dia-avond. De heer Brederoo over het geslacht *Sulcorebutia*.

20 juni: Zutphen. Werkavond. Enten. Plant van de maand: *Mammillaria*.

30 aug.: Zutphen. Succulentenbeurs van het Oosten (zaterdagmiddag).

26 sept.: Goor. Dia-avond. De heer Bravenboer over *Euphorbiaceae*.

31 okt.: Zutphen. Dia-avond. De heer Van Keppel over vetplanten.

28 nov.: Goor. Dia-avond. De heer Slik-

kerveer over *Neochilena's*.

19 dec.: Zutphen. Algemene vergadering. (Alleen voor leden).

Behalve op 30 aug. beginnen deze bijeenkomsten om 20.00 uur. In Goor: Zaal-Ontmoetingskerk, Van Kollaan 70. In Zutphen: D.W.K.-gebouw, Leeuweriklaan 19. Leden van andere afdelingen, verspreid wonende leden, hebt u interesse één of meer avonden bij te wonen, u bent allen van harte welkom. Ook is introductie toegestaan.

De secr. A. B. ter Brugge,
 Rozenstraat 82, Almelo.

AANGEBODEN:

Verkade-Albums **Cactussen, Vetplanten**
 en **Kamerplanten**, f 17,50 per stuk.
 De drie albums in één koop: f 45,00.

Drs. W. Backhuys,

Oudorpweg 12, Rotterdam 3016, tel. 010-123436

karlheinz uhlig - kakteen

uit onze prijslijst 1974/'75

Mammillaria albiflora, albilanata, aureilanata v. alba, boolii, brandegeei, buchenauui, casoi, collina, denudata, discolor, dixanthocentron, dodsonii, eichlamii, flavicentra, goldii, guerreronis, herrerae, hertrichiana, humboldtii, marksiana, marshalliana, mystax, nejapensis, neocrucigera, nunezii v. solisii, pacifica, parkinsonii, pitcayensis, pringlei, pseudoscrippsiana, pullihamata, ruestii, saetigera, schiedeana, sphacelata, sp. 777, unihamata, vagaspina, winteriae, wuthenauiana

7053 ROMMELSHAUSEN
 W.-Duitsland

- KRS. WAIBLINGEN

- LILIENSTR. 5

INHOUD

Mammillaria parkinsonii — Arie de Graaf	62
Succulentensafari — Frans Noltee	63
Maandallerlei	64
Succulenten in Ierland — Wim Rubers	66
Voor beginners (?) 2 — Cees van de Wouw	69
Talinum caffrum — J. L. den Boef	70
Echinofossulocactus robustus — Henri Bosman	71
Notocactus soldtianus — D. van Vliet	72
Euphorbia cylindrifolia — J. L. den Boef	75
Een bijzondere vegetatieve vermeerdering — Joh. de Vries	76
Excursiedag voor verspreid wonende leden	77
Algemene vergadering	77

De volgende artikelen zijn thans te verkrijgen door storting van het betreffende bedrag op giro 11 41 175 van **J. de Gast**, Graaf Gerhardstraat 10, Venlo.

Bewaarbanden voor 12 nummers van Succulenta f 8,—
Insigne van Succulenta, broche of speld f 1,60

Handleiding
voor het kweken en verzorgen van cactussen en andere succulenten f 2,50
Het boekje van Koorevaar is uitverkocht.

TE KOOP GEVRAAGD:

Cactussen, vetplanten en andere zeldzame planten.
Grote planten, partijen zaailingen en verzamelingen.
Aanbiedingen met prijs:

CACTUS BOETIEK — Ganzeweide 117 — Heerlerheide (L.)

TELEFOON 045 - 211617
b.g.g. 045 - 712942

**TROPISCHE EN SUB-TROPISCHE PLANTEN
SPECIAAL: CACTUSSEN EN VETPLANTEN**

Succulentenkwekerij H. van DONKELAAR

Werkendam - Tel. 01835 - 1430
Vraagt sortiments- en zaadlijst 1975
Regelmatig nieuwe importen.
's Zaterdags na 3 uur en 's zondags gesloten

CACTUSSEN - SUCCULENTEN

A. N. BULTHUIS EN CO.

Cothen - Groenewoudseweg 8
Postbus 12 - Tel. 03436 - 267
Sortimentslijst op aanvraag
's Zondags gesloten

Ervoorzitter: A. F. H. BUINING, Burg. de Beaufortweg 10, 2921 - Leusden C.

Voorzitter: S. K. BRAVENBOER, Kwartellaan 34, Vlaardingen.

Vice-voorzitter: Ir. G. E. M. Uil, Berg en Dalseweg 52, Nijmegen.

Secretaresse-ledenadministratie: Mevr. E. A. M. VERDUIN - DE BRUYN, Koningsweg 2, Beekbergen. Tel. 05766 - 1840.

2e secretaris: J. DE GAST, Graaf Gerhardstraat 10, Venlo.

Penningmeester: G. LINK, Memlingstraat 9, Amersfoort. Postrek. 680596 t.n.v. Succulenta te Amersfoort.

Redacteur: FRANS NOLTEE, Campanula 88, Dordrecht. Tel. 078 - 76399.

2e redacteur: A. DE GRAAF, Zinna 8, Dordrecht. Tel. 078 - 72617.

Bibliotheecaris: J. MAGNIN, Ooievaarstraat 13, Strijen. Catalogus f 1,50.

"Ruilen zonder hullen": contactadres Middelburgsestraat 35, Scheveningen. Tel. 070-551344-550423. Het lidmaatschap kost voor leden in Nederland en België f 20,— en voor leden in het buitenland f 25,— per jaar met GRATIS maandblad "Succulenta".

Kopij voor het juni-nummer moet uiterlijk 1 mei bij de redactie zijn.